

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งเลาตีเซีย - หมายเลขสิบเจ็ด

Jeff Pippenger
2025-12-23

หมายเลขสิบเจ็ด

เราได้จบบทความก่อนหน้านี้ด้วยการพิจารณาคำพยากรณ์ของอับรามและเปาโลที่ยังไม่เสร็จสิ้น ซึ่งเมื่อวางเรียงกันที่ละบรรทัดแล้วก่อให้เกิดช่วงเวลา 430 ปี ประกอบด้วย 30 ปี ตามด้วย 400 ปี ข้าพเจ้าคาดว่าคงมีบางคนอยู่ในแวดวงเทววิทยาที่อาจมองว่า 30 ปีนั้นเป็นช่วงเวลาติดตามหลัง 400 ปี แต่เมื่อกล่าวถึงโดยทั่วไป 30 ปีนั้นถูกกำหนดไว้ที่ตอนต้นของช่วงเวลา คือตกลงว่าเป็น 400 ตามด้วย 30 หรือ 30 ตามด้วย 400? คำตอบคือ 30 ตามด้วย 400 เพราะมีพยานหลักฐานมากมายที่ยืนยันช่วงเวลา 30 ปี ซึ่งเชื่อมโยงกับและตามมาด้วยช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ช่วงที่สอง

โยเซฟมีอายุสามสิบปีเมื่อท่านเริ่มปรนนิบัติฟาโรห์ในปฐมกาล 41:46 แล้วจึงเริ่มต้นเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ ซึ่งต่อมามีเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารตามมา โยเซฟในฐานะแบบอย่างของพระคริสต์ เมื่ออายุสามสิบปีแล้ว จึงมีช่วงเวลาสองช่วง ช่วงละ 2520 วันติดตามมา เมื่อพระคริสต์มีพระชนมายุสามสิบปี ก็มีช่วงเวลาสองช่วง ช่วงละ 1260 วันตามมา ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วเป็น 2520; และสิ่งนี้ก็เชื่อมโยงกับเจ็ดกาลเวลาที่มิหน่ออาณาจักรสองอาณาจักร.

ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบปีเมื่อทรงขึ้นครองราชย์ และทรงครองราชย์อยู่สี่สิบปี ดังที่บันทึกไว้ใน 2 Samuel 5:4 ดาวิดเป็นแบบอย่างสว่างหน้าของพระคริสต์ และเมื่อพระคริสต์มีพระชนมายุสามสิบปี พระองค์ทรงรับบัพติศมา แล้วทรงถูกนำเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบวัน และภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ซึ่งบัพติศมาของพระองค์ได้เป็นภาพสว่างหน้าไว้ นั้น พระองค์ประทับอยู่และทรงสั่งสอนเหล่าสาวกด้วยพระองค์เองเป็นเวลาสี่สิบวัน ที่กางเขน การทำลายกรุงเยรูซาเล็มได้ถูกระงับออกไปด้วยพระเมตตาเป็นเวลาสี่สิบปี ซึ่งสอดคล้องกับสี่สิบปีแห่งการล้มตายในถิ่นทุรกันดาร ณ ตอนต้นของประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาของพวกเขา

เอเสเคียลมีอายุสามสิบปีเมื่อท่านได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้เผยพระวจนะใน เอเสเคียล 1:1 ข้าพเจ้าจะไม่ใช้เวลาในเวลานี้เพื่อกล่าวถึงช่วงระยะเวลาที่ตามมาหลังจากปีที่สามสิบของเอเสเคียล แต่จะสอดแทรกบทสรุปสั้น ๆ ที่จัดทำโดย AI เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่เป็นที่ยอมรับแล้วว่า พันธกิจของท่านยาวนานเพียงใด: "คำเผยพระวจนะของเอเสเคียลนั้นว่าเป็นบรรดาคำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมที่มีการกำหนดวันเวลาไว้อย่างแม่นยำที่สุด โดยมีการระบุวันที่เฉพาะเจาะจง 13 ครั้งตลอดทั้งหนังสือทั้งหมดนับจากปีที่กษัตริย์เยโฮยาคินถูกกวาดไปเป็นเชลย (597 BCE เป็นปีที่ 1) จึงเป็นกรอบลำดับเวลาที่ชัดเจนซึ่งครอบคลุมช่วงเวลาประมาณ 22 ปี"

พระเยซูทรงมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อทรงรับบัพติศมา และจากนั้นพระองค์ได้ทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์.

ปฏิบัติพระคริสต์ถูกกำกับโดยแบบแผนเชิงพยากรณ์ของพระคริสต์ และดังที่พระคริสต์ทรงมีช่วงเวลาเตรียมการสามสิบปีก่อนจะทรงรับพระราชกิจของพระองค์ในฐานะมหาบุโรหิตแห่งสวรรค์ ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สามสิบปีแห่งการเตรียมการซึ่งระบุไว้สำหรับปฏิบัติพระคริสต์นั้น เริ่มตั้งแต่การยกเลิก

“เครื่องบูชาประจำวัน” ในปี 508 ไปจนถึงปี 538 เมื่อสันตะปาปาได้รับอำนาจในฐานะมหาปุโรหิตเทียมเท็จ ดังเช่นที่พระคริสต์ทรงได้รับการเจิมด้วยฤทธิเดชเมื่อทรงรับบัพติศมา เพราะระยะเวลา 1260 ปีแห่งความมืดมนของสันตะปาปาจะขนานกับ 1260 วันแห่งความสว่างอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ นับตั้งแต่การรับบัพติศมาของพระองค์จนถึงกางเขน ซึ่งสอดคล้องกับบาดแผลถึงตายของสันตะปาปาในปี 1798.

ไม่มีช่วงเวลาแบบทวีคูณสองช่วงใดก่อนหน้านี้ที่เริ่มต้นด้วยระยะเวลา 30 ปี จะมาก่อนก้าวแรกของอับรามในกระบวนการพันธสัญญาสามชั้นของเขา ดังนั้นของอับรามจึงเป็นกรณีแรกที่ถูกล่าถ่วง แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นได้ก็ภายหลังจากที่ได้รับการยืนยันโดยคำพยากรณ์ที่สองของเปาโล เมื่อเปาโลเขียนถ้อยคำของท่าน คำพยากรณ์ 400 ปีจึงกลายเป็นคำพยากรณ์ 430 ปี ซึ่งมี 30 ปีแรกถูกแยกออกจากช่วงเวลาสุดท้ายนั้น

ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอาศัยพระลักษณะของพระคริสต์ ดังที่ทรงถูกสำแดงว่าเป็นอัลฟาและโอเมกา ว่าในกระบวนการแห่งพันธสัญญาของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันผู้ซึ่งเป็นโอเมกาต่อคำพยากรณ์สองชั้นของอับรามและของเปาโลเรื่องสามสิบปี—ตามด้วยสี่ร้อยปีนั้น

จะต้องมีสิ่งที่สอดคล้องกันในโอเมกาแห่งประวัติศาสตร์ของพันธสัญญา ซึ่งก็คือประวัติศาสตร์แห่งการประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน จะต้องมีการทำให้สัมฤทธิ์ครบถ้วนซึ่งช่วงเวลาสามสิบปีช่วงหนึ่ง ตามด้วยอีกช่วงหนึ่งที่แยกต่างหาก ในลักษณะที่มีได้นำเรื่องเวลามาใช้ แต่ทำให้คำพยากรณ์พื้นฐานเรื่อง 430 ปีของอับรามสำเร็จครบถ้วน คงจะเป็นการดีหากท่านอ่านถ้อยแถลงก่อนหน้านี้อีกครั้ง แล้วจึงกลับมายังประเด็นนี้และดำเนินต่อไป

พระเยซู โยเซฟ ดาวิด และเอเสเคียล ต่างอยู่ในช่วงการเตรียมเป็นเวลาสามสิบปีสำหรับงานที่จะเป็นแบบอย่างถึงประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย เอเสเคียลผู้เผยพระวจนะ

โยเซฟผู้เป็นแบบอย่างถึงพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปุโรหิต และดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ เป็นสัญลักษณ์สี่ประการ แต่หนึ่งในสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทนของมหาปุโรหิตบนสวรรค์นั้น มีทั้งผู้แทนฝ่ายมนุษย์และฝ่ายพระเจ้า พยานทั้งสี่นี้ล้วนสอดคล้องต้องกันกับสามสิบปีของอับราม ซึ่งตามมาด้วยช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์.

ปฏิปักษ์พระคริสต์อยู่ในระหว่างการเตรียมการเป็นเวลา 30 ปี จากนั้นจึงได้รับอำนาจเป็นเวลา 1260 ปี จนกระทั่งนางได้รับความตายครั้งแรกในปี 1798 นางเป็นสัญลักษณ์ของความตายครั้งที่สอง เพราะนางจะตายอีกครั้งเมื่อเวลาการทดลองสิ้นสุดลง ความตายครั้งที่สองคือความตายนิรันดร์ เราได้รับใช้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เพราะพระคริสต์มิได้สิ้นพระชนม์ซ้ำนิรันดร์ พระองค์มิได้สิ้นพระชนม์เป็นความตายครั้งที่สอง

เมื่อบาดแผลถึงตายของท่านสันตะปาปาทั้งหลายได้รับการรักษาให้หาย วิญญาณที่สิบสามระบุว่านางจะครอบครองอีกครั้งเป็นเวลา 42 เดือน ซึ่งเป็นตัวแทนของช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ โดยปราศจากองค์ประกอบของเวลา

เมื่อเธอได้รับการเป็นขึ้นจากตาย ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ กองทัพซึ่งต่อต้านงานของเธอ นั่นคือบรรดาผู้ที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายในตอนสิ้นสุดของสามวันครึ่งแห่งวิญญาณที่สิบเอ็ด อำนาจสองฝ่ายที่เป็นขึ้นจากตาย ซึ่งทั้งสองต่างก็เป็นธงสัญลักษณ์—ฝ่ายหนึ่งของสบาโตวันทีเจ็ด และอีกฝ่ายหนึ่งของดวงอาทิตย์—กลายเป็นจุดอ้างอิงสำหรับคนทั้งโลก ขณะที่มนุษยชาติกำลังทำการเลือกครั้งสุดท้ายระหว่างชีวิตกับความตาย.

เมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ปฏิปักษ์พระคริสต์ ซึ่งก็คือสัตว์ร้ายนั้น จะเป็นตัวแทนของสหภาพสามฝ่ายแห่งพญานาค ตัวนางเอง (คือสัตว์ร้าย) และผู้พยากรณ์เท็จ

อำนาจทั้งสามนี้จะร่วมกันต่อสู้กับคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งจะถูกยกขึ้นเหนือภูเขาทั้งสี่
คริสตจักรแห่งชัยชนะของพระเจ้านี้มีช่วงเวลาแห่งการเตรียมนานสามสิบปี มิใช่สามสิบปีตามตัวอักษร
แต่เป็นช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่กำหนดไว้อย่างมั่นคงซึ่งมีเลขสามสิบผูกอยู่ด้วย
และยังคงมีผลบังคับในฐานะคำพยากรณ์ภายหลังพระบัญชาในปี 1844
ซึ่งชี้ชัดว่าการประยุกต์ใช้เวลาเชิงพยากรณ์นั้นใช้การไม่ได้อีกต่อไป
เป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นได้ว่าสามสิบปีนั้นเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการเตรียมสำหรับผู้พยากรณ์ ปุโรหิต
และกษัตริย์ ซึ่งในฐานะคริสตจักรแห่งชัยชนะจะเป็นตัวแทนของอาณาจักรแห่งพระสิริ พยานทั้งสี่แห่งเอเสเคียล
พระคริสต์ โยเซฟ และดาวิด เป็นตัวแทนของสิทธิอำนาจแห่งอาณาจักรของพระเจ้าในช่วงเวลาเดียวกันกับที่สิ้น
ตะปาปาและสหภาพสามฝ่ายกำลังนำโลกไปสู่อาร์มาเกดดอน

คริสตจักรผู้มีชัยจะถูกยกขึ้นเมื่อมีการตรากฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา
และตามคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ประชากรแห่งพันธสัญญา
ผู้ซึ่งคือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น จะต้องกลายเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิต

ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน ในฐานะศิลามีชีวิต กำลังถูกก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์
เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นที่ทรงพอพระทัยแด่พระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ 1 เปโตร 2:5

ปุโรหิตทั้งหลายจะต้องมีอายุสามสิบปีเมื่อเริ่มต้นรับใช้ในพระวิหาร ฉะนั้นจึงมีช่วงระยะเวลาก่อนกฎหมายวันอา
ทิตย์ซึ่งฐานะปุโรหิตหนึ่งกำลังถูกจัดเตรียมเพื่อรับใช้ในฐานะเครื่องบูชาโบกถวายผลแรก ปุโรหิตเหล่านั้น
ซึ่งคือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ถูกแสดงแทนเป็นชาวเลวีในกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งกระทำสำเร็จโดยผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา
มีช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่นำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งในช่วงนั้นกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ได้จัดเตรียมคน
ผู้รับใช้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ไว้สำหรับช่วงเวลาแห่งฝนชุกปลายฤดู

การเตรียมสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ ดังนั้นช่วงเวลาสามสิบจึงเป็นตัวแทนของการเตรียมปุโรหิต
และด้วยเหตุนี้จึงสอดคล้องกับอายุที่กำหนดไว้สำหรับปุโรหิต

พระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตได้ทรงเริ่มพันธกิจของพระองค์เมื่อมีพระชนมายุ 30 ปี

และเนื่องจากโยเซฟเป็นแบบอย่างของพระคริสต์ เขาจึงเริ่มการรับใช้เมื่ออายุสามสิบปีเช่นกัน

พระคริสต์เทียมเท็จได้มีเวลาสามสิบปีในการเตรียม

ดังนั้นเราจึงมีพยานสามประการว่าช่วงเวลาสามสิบปีเป็นตัวแทนของการเตรียมฐานะปุโรหิตหนึ่ง.

“ประเด็นอันยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่ใกล้เข้ามาจะคัดแยกผู้ที่พระเจ้านี้ได้ทรงแต่งตั้งไว้
และพระองค์จะทรงมีผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ แท้จริง และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
เตรียมพร้อมสำหรับฝนปลายฤดู” Selected Messages, เล่ม 3, 385.

ซิสเตอร์ไวท์สอนอย่างตรงไปตรงมาว่า เมื่อใดก็ตามที่คริสตจักรบริสุทธิ์

พระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ย่อมทรงสำแดงกิจอยู่ เมื่อประเด็นอันยิ่งใหญ่กำลังเข้ามาออก

ท่านจะมีคณะผู้รับใช้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ซึ่งประกอบด้วยพระเยซูและโยเซฟปุโรหิต

ผู้ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ พระเยซูและเอเสเคียลผู้เผยพระวจนะ พระเยซูและดาวิดกษัตริย์

บรรดาผู้ที่ได้รับการเตรียมตลอดช่วงเวลาซึ่งเป็นสัญลักษณ์ด้วยสามสิบปีนั้น

จะต้องอยู่ท่ามกลางหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน และได้รับการแทนภาพว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิต และกษัตริย์

มนุษย์ทั้งสามนี้ล้วนเป็นสัญลักษณ์ตามพระคัมภีร์ของพระราชกิจของพระคริสต์ในฐานะผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิต

และกษัตริย์ ฉะนั้น จำนวนสามสิบจึงทำให้เราสามารถอนุมานได้ว่า ในแต่ละหนึ่งในสามประเภทนี้

ซึ่งเกิดขึ้นโดยสัญลักษณ์ตามพระคัมภีร์ของผู้ที่ได้รับการเตรียมเป็นเวลาสามสิบปี

เมื่อถูกนำมารวมเข้ากับพระคริสต์แล้ว

ย่อมเป็นตัวแทนของการประสานกันระหว่างความเป็นพระเจ้ากับความเป็นมนุษย์ ดังนั้น
ปุโรหิตเหล่านั้นซึ่งได้รับการเตรียมตลอดช่วงเวลาสามสิบปีเชิงสัญลักษณ์
จึงได้รับการแทนภาพว่าเป็นธงสัญญาณแห่งความเป็นพระเจ้าที่รวมเข้ากับความเป็นมนุษย์

สี่สิบสองเดือนแห่งการนองเลือดครั้งสุดท้ายของสันตะปาปาเกิดขึ้นในขณะที่พระคริสต์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลาง
มนุษย์เป็นเวลาสี่สิบสองเดือนในตัวบุคคลของเหล่าสาวกของพระองค์
สี่สิบสองเดือนแห่งการเป็นทาสและการกดขี่ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการช่วยกู้
ดังที่แสดงไว้โดยคำพยากรณ์สองนัยแห่งสี่ร้อยสามสิบปีของอับราม สี่ร้อยปีของอับรามสิ้นสุดลงที่การช่วยกู้ ณ
ทะเลแดง ซึ่งเป็นภาพประกอบพระคัมภีร์อันเป็นแบบฉบับของการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองใจ ณ
ปลายสี่สิบสองเดือนเชิงสัญลักษณ์ของสันตะปาปา

ระยะเวลาสี่สิบสองเดือนเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการทดสอบตั้งแต่กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาจนก
ระทั้งเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง กระนั้น ภายในช่วงเวลา 42 เดือนนั้น
ภายหลังระยะเวลาแห่งการเตรียมพร้อมสามสิบปี
พระคริสต์กำลังทรงยืนยันพันธสัญญาในบุคคลของคนที่เหลืออยู่
ปุโรหิตปลอมของปฏิปักษ์พระคริสต์มาถึงจุดจบสุดท้ายของตน ณ
ที่เดียวกับที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์ในแนวสายของพระองค์ ซึ่งก็คือ ณ
ที่เดียวกับที่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์สิ้นชีวิตในแนวสายของตน ที่ภูเขาคารเมล
ผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลถูกประหาร จึงชิงไปถึงความตายของผู้เผยพระวจนะเท็จ ณ
เวลากฎหมายวันอาทิตย์ ณ กฎหมายวันอาทิตย์นั้น มีผู้เผยพระวจนะเท็จผู้ซึ่งถูกประหารในเวลานั้น
มังกรซึ่งมีฟาโรห์เป็นสัญลักษณ์แทน และสัตว์ร้ายซึ่งมีสันตะปาปาเป็นสัญลักษณ์แทน
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนถูกสำแดง ณ กฎหมายวันอาทิตย์ ในความขัดแย้งกับปุโรหิต กษัตริย์
และผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า คริสตจักรถูกชำระให้บริสุทธิ์ก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ไม่นาน
และของประทานแห่งการเผยพระวจนะได้รับการฟื้นฟู—ณ ที่เดียวกับที่ผู้เผยพระวจนะเท็จตาย
นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา การต่อสู้ก็เป็นเรื่องของชาวสารเชิงพยากรณ์ที่แท้จริงหรือเท็จเท่านั้น

ช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์ 30 ปีเป็นตัวแทนของเวลาที่มาก่อนกฎหมายวันอาทิตย์
ช่วงเวลานี้เป็นวาระแห่งการเตรียมสำหรับปุโรหิต เพราะพระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างของพวกเขาในทุกสิ่ง
เพราะคนเหล่านี้คือผู้ที่ติดตามพระเมสโปดก ภายใน 30 ปีแรกแห่งคำพยากรณ์ของอับราม
พันธสัญญาได้ถูกสถาปนาขึ้น
จึงชี้ให้เห็นว่าไม่ว่าช่วงเวลาแห่งการเตรียมสำหรับปุโรหิตนั้นจะหมายถึงสิ่งใด
มันก็คือช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพันธสัญญาของพระองค์กับหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน
ตามแบบอย่างที่ถูกจำลองไว้โดยประวัติศาสตร์อัลฟาของอับราม
ช่วงเวลานั้นเป็นเวลาของการเตรียมสำหรับปุโรหิต ผู้ซึ่งเริ่มรับใช้ ณ กฎหมายวันอาทิตย์ เมื่ออายุสามสิบปี
เมื่อพวกเขาได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ดังที่พระคริสต์ทรงได้รับ ณ พิธีบัพติศมาของพระองค์
ความจริงอีกประการหนึ่งซึ่งสามารถอนุมานได้จากประวัติศาสตร์อัลฟาของอับราม ก็คือ
ไม่ว่าช่วงเวลาที่น่าไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์จะหมายถึงสิ่งใด มันจำเป็นต้องเป็นเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่
เพราะโอเมกาย่อมทรงพลังยิ่งกว่าอัลฟาเสมอ กฎหมายวันอาทิตย์คือโอเมกา ซึ่งมี 22 ตุลาคม 1844 ทางเซน
บัสกาในอียิปต์ และอื่น ๆ อีกมาก เป็นภาพแทน

กฎหมายวันอาทิตย์เป็นตัวแทนของจุดสิ้นสุดแห่งช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่โดยระยะเวลาสามสิบปีนั้น
เหตุการณ์นี้ได้ถูกแสดงเป็นแบบลวงหน้าไว้โดยแทบทุกเรื่องราวสำคัญแห่งความรอด
และยังเป็นจุดสิ้นสุดของประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาของชนชาติที่ทรงเลือกสรร ซึ่งเริ่มต้นขึ้นกับอับราม
ด้วยพยานหลักฐานเชิงพยากรณ์ที่มีน้ำหนักเช่นนั้นเกี่ยวกับจุดสิ้นสุดของช่วงเวลา

และด้วยจุดประสงค์อันจริงจังของช่วงเวลานั้นเอง แล้วจุดเริ่มต้นจะเป็นอะไร?

มีช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ช่วงหนึ่งซึ่งแทนด้วยสามสิบปี และโดยพยานจำนวนมากสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ ณ จุดนั้นจะมีช่วงเวลาถัดไป ซึ่งแทนไว้ด้วยค่าตัวเลขต่าง ๆ และแต่ละช่วงเวลาเหล่านั้นล้วนเสนอคำพยานของแนวประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่ดำเนินต่อจากกฎหมายวันอาทิตย์

ช่วงเวลาเหล่านั้นบางช่วงแทนแนวภายในของประวัติศาสตร์คริสตจักร และบางช่วงแทนแนวภายนอกของโลกที่กำลังมุ่งหน้าไปสู่อารมาเกตดอน

ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ คงเป็นการสมควรที่จะเตือนตนเองว่า เราปฏิเสธการนำคำพยากรณ์เกี่ยวกับเวลาทั้งสิ้นในยุคนสุดท้ายไปประยุกต์ในความหมายที่ซีถึงวันเวลาที่สามารถระบุได้ใด ๆ

จนกว่าวันและโมงจะถูกประกาศเมื่อสิ้นสุดภัยพิบัติทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะใช้พระธรรมดาเนียล บทที่สิบสอง เพื่ออธิบายประเด็นของข้าพเจ้าว่าไม่ควรนำเวลาเชิงพยากรณ์มาใช้ต่อไปอีก ในบทที่สิบสองนั้นมีข้อพระคัมภีร์อยู่สามข้อที่ระบุถึงเวลาเชิงพยากรณ์

และข้าพเจ้าได้ยินบุรุษผู้สวมผ้าปานเนื้อละเอียด ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้น
เมื่อท่านยกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า
เหตุการณ์นี้จะเป็นไปตลอดวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ
และเมื่อท่านได้กระทำให้กำลังของประชากรบริสุทธิ์ต้องกระจัดกระจายสำเร็จแล้ว
สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะสำเร็จสิ้น ดาเนียล 12:7

และตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาประจำวันถูกยกเลิกไป
และสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกรุงรังถูกตั้งขึ้น จะมีอยู่หนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ดาเนียล 12:11

ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยท่าอยู่ และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน ดาเนียล 12:12

พวกมิลเลอไรต์มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อนี้

คำพยากรณ์ทั้งสามประการนี้เป็นส่วนหนึ่งของความจริงที่เป็นตัวแทนของรากฐานทั้งหลาย กระนั้น ความเข้าใจของพวกมิลเลอไรต์เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ตั้งอยู่บนการประยุกต์ใช้หลักการ "หนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปี" เนื่องจาก "เวลาไม่มีอีกต่อไปแล้ว"

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จึงต้องมีการประยุกต์ใช้อีกแบบหนึ่ง

เพราะคำพยากรณ์ทั้งสี่กล่าวถึงช่วงเวลาแห่งฝนชุกปลายฤดู

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จะต้องมีความเข้าใจในบริบทของฝนชุกปลายฤดูซึ่งไม่ใช่เวลาในการสร้างข่าวสาร และไม่ขัดแย้งกับความเข้าใจของพวกมิลเลอไรต์เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

ทัศนคติของพวกมิลเลอไรต์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับข้อกลางในสามข้อนี้ (ข้อสิบเอ็ด) คือ

ข้อนี้เป็นตัวแทนของช่วงเวลาสองชั้น ซึ่งเริ่มต้นด้วยช่วงเวลาสามสิบปี แล้วตามด้วย 1260 ปี

ข้อสิบเอ็ดกำลังชี้ถึงช่วงเวลาสามสิบปีที่มาก่อนกฎหมายวันอาทิตย์

ดังที่เป็นตัวแทนโดยการตั้งสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกรุงรังเปล่าขึ้นไว้

ดาเนียลบทที่สิบสองเป็นบทในพระวจนะของพระเจ้าที่แสดงให้เห็นกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ของชนชาติของพระเจ้า ซึ่งเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย ณ เวลาแห่งอวสาน

เมื่อคำพยากรณ์บทหนึ่งจากพระธรรมดาเนียลถูกเปิดผนึก ในข้อที่สิบเอ็ด

เราพบคำพยากรณ์ที่บรรดาผู้บุกเบิกได้เข้าใจอย่างถูกต้องว่าเป็นช่วงเวลาสามสิบปีซึ่งนำเข้าสู่ช่วงเวลา 1260 ปี ในบทที่สิบสอง คำพยากรณ์ทั้งสามในข้อเจ็ด ข้อสิบเอ็ด และข้อสิบสอง ล้วนถูกผนึกไว้จนถึงเวลาแห่งอวสาน ณ เวลาแห่งอวสานนั้น คำพยากรณ์ทั้งสามประการจะต้องถูกเปิดผนึก

เพราะพระวจนะของพระเจ้าไม่เคยล้าเหลว ในบทเดียวกันนั่นเอง

ได้มีการแสดงภาพแทนที่ชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองของมนุษย์ ดังนั้น บทที่สิบสองจึงชี้ระบุอย่างแน่นอนและโดยเฉพาะเจาะจงยิ่งกว่าถึงจุดจบของแอ็ดเวนติสม์ มากกว่าจุดเริ่มต้นของแอ็ดเวนติสม์

คำพยากรณ์สามประการในดาเนียลบทที่สิบสองถูกผนึกไว้ในพระคัมภีร์ตอนเดียวกันนั่นเอง ซึ่งเป็นตอนที่การผนึกและการเปิดผนึกได้รับคำนิยามเชิงพยากรณ์หลักของมัน คำพยากรณ์สามประการนั้นได้รับการเปิดผนึกในประวัติศาสตร์ของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน เพราะอัลฟาและโอเมก้ามักแสดงให้เห็นจุดจบของสิ่งหนึ่งควบคู่ไปกับจุดเริ่มต้นของสิ่งนั้น สิ่งที่ถูกเปิดผนึกในช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สามช่วงของบทที่สิบสอง เป็นตัวแทนของการเปิดผนึกครั้งสุดท้ายแห่งพระวาระเชิงพยากรณ์ของพระเจ้า การเปิดผนึกนั้นได้ถูกแสดงไว้ในวิวรณ์บทที่หนึ่ง เมื่อวิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ถูกเปิดผนึก ก่อนเวลาเปิดประตูพระกรุณาคุณ ไม่นาน ข้อสิบเอ็ดของดาเนียลบทที่สิบสองเป็นคู่ขนานกับการนำเสนอครั้งแรกของอับรามและเปาโลเกี่ยวกับคำพยากรณ์สองชั้นที่เริ่มต้นด้วยช่วงเวลาสามสิบปี

คำพยากรณ์สามประการในดาเนียลบทที่สิบสองเป็นช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์ซึ่งถูกเปิดผนึกในวาระสุดท้ายแห่งปลายกาล และการเปิดผนึกนั้นนำไปสู่การชำระประชากรของพระเจ้าให้บริสุทธิ์เป็นครั้งสุดท้าย คำพยากรณ์ข้อแรกในบรรดาคำพยากรณ์ทั้งสามนั้นทรงประทานโดยพระคริสต์เอง และเมื่อพระองค์ทรงประกาศคำพยากรณ์นั้น พระองค์ทรงยืนอยู่เหนือน้ำ ทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด เป็นการบ่งชี้ถึงจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่แทนด้วยหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี และทรงกำหนดว่าจุดสิ้นสุดของเวลานั้นคือจุดสิ้นสุดแห่งการกระจัดกระจายของกำลังของประชากรของพระเจ้า ประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายคือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน และพวกเขาได้ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว

พระคริสต์มิได้เพียงทรงยืนอยู่บนน้ำและทรงตอบคำถามเท่านั้น แต่คำถามนั้นยังเริ่มต้นด้วยถ้อยคำว่า "อีกนานเท่าใด?" "อีกนานเท่าใด?" เป็นสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ ซึ่งได้มีการทูลถามพระเยซูเช่นกัน เมื่อในข้อสิบสามของดาเนียลบทที่แปด มีการตั้งคำถามว่า "อีกนานเท่าใด?"

และมีผู้หนึ่งกล่าวแก่บุตรผู้สวมผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า
อีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดแห่งการอัศจรรย์เหล่านี้?

และข้าพเจ้าได้ยินชายผู้สวมผ้าป่าน ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้น
เมื่อเขายกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า
จะเป็นอยู่ชั่วระยะหนึ่ง สองระยะ และครึ่งระยะ;
และเมื่อเขาได้กระทำให้กำลังของชนชาติบริสุทธิ์กระจัดกระจายสำเร็จแล้ว สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะสำเร็จสิ้นไป
ดาเนียล 12:6, 7

คำถามที่ทูลถามพระเยซู ผู้ทรงถูกสำแดงเป็นชายผู้สวมผ้าป่าน ในนิมิตแห่งแม่น้ำฮิดเดเคล คือ "จะอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดแห่งการอัศจรรย์เหล่านี้?" และในนิมิตแห่งแม่น้ำอูไล พระเยซู ผู้ทรงถูกสำแดงเป็นปัลโมเน่ (วิสุทธิชนท่านนั้น) ทรงถูกถามว่า "นิมิตเรื่องเครื่องเผาบูชาประจำวัน และการละเมิดอันก่อให้เกิดความรกร้าง ซึ่งมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และกองทัพให้ถูกเหยียบย่ำได้เท่า จะอยู่อีกนานเท่าใด?"

ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า นิมิตทั้งหลายซึ่งประทานแก่ดาเนียล ณ ริมฝั่งแม่น้ำไทกิสแห่งชินาร์ กำลังอยู่ในกระบวนการแห่งการสำเร็จ และในความเกี่ยวเนื่องกับนิมิตแห่งแม่น้ำทั้งสองนั้น พระเยซูทรงถูกทูลถามด้วย "คำถาม" เชิงพยากรณ์ ซึ่งยอมนำมาซึ่งกฎหมายวันอาทิตย์ในฐานะ "คำตอบ"

อยู่เสมอ ถึงกระนั้น คำตอบทั้งสองก็ถูกนำเสนอภายในบริบทของเวลาเชิงพยากรณ์ ซึ่งสิ้นสุดลงในปี 1844 ผู้บุกเบิกทั้งหลายได้ระบุคำตอบต่อคำถามในบทที่แปดและนิมิตแห่งแม่น้ำอูโลไว้อย่างถูกต้อง และพวกเขาเข้าใจว่าปี 1798 เป็นเวลาที่การกระจายแห่งอำนาจของประชากรของพระเจ้าสิ้นสุดลง แต่ภายหลังปี 1844 เมื่อ “การประยุกต์ใช้เวลา” แห่งพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้าสิ้นสุดลง คำถามเชิงพยากรณ์ว่า “อีกนานเท่าใด?” ได้กล่าวถึงความเข้าใจของผู้บุกเบิกใหม่ว่า “ถึง 2300 วัน แล้วสถานนมัสการจะได้รับการชำระ ณ กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง” และ “การอัศจรรย์” “ทั้งสิ้น” ในนิมิตสุดท้ายของดาเนียลจะสำเร็จ เมื่อการกระจายของชนชาติบริสุทธิ์ตลอดสามวันครึ่งเชิงสัญลักษณ์สิ้นสุดลง!

นิมิตแห่งแม่น้ำฮิดเดเคลในสามบทสุดท้ายของพระธรรมดาเนียล และนิมิตแห่งแม่น้ำอูโลในบทที่เจ็ดถึงบทที่เก้า ได้รับการระบุโดยซิสเตอร์ไวท์ว่าเป็น “แม่น้ำใหญ่แห่งชินาร์” นักวิชาการทั้งทางประวัติศาสตร์และพระคัมภีร์ทั้งหลายต่างยืนยันตรงกันว่า มีแม่น้ำเพียงสองสายเท่านั้น และทั้งสองล้วนเป็นแม่น้ำใหญ่ ที่เกี่ยวข้องกับชินาร์ แม่น้ำสองสายนั้นคือไทกริส (ฮิดเดเคล) และยูเฟรติส แม่น้ำอูโลมิใช่ยูเฟรติสแห่งชินาร์ หากแต่เป็นลำน้ำขนาดเล็กในเปอร์เซีย มิใช่ในชินาร์ แม่น้ำอูโลในนิมิตซึ่งบรรจากรากฐานและเสาหลักของลัทธิแอดเวนติสต์ มิได้ตั้งอยู่ในชินาร์ กระนั้น ผู้พยากรณ์สตรียังคงระบุว่าอูโลคือยูเฟรติส อันเป็นหนึ่งในแม่น้ำใหญ่แห่งชินาร์

นิมิตแห่งฮิดเดเคลนำเสนอประวัติศาสตร์ภายนอกของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งนำโลกไปสู่อาร์มาเก็ดดอน และนิมิตแห่งอูโลเป็นภาพแทนพระราชกิจของพระคริสต์ในการทรงรวมพระเทวภาพของพระองค์เข้ากับความเป็นมนุษย์ของมนุษย์ โดยเชิงพยากรณ์ การดลใจทรงใช้แม่น้ำอูโลเป็นพยานที่สองร่วมกับแม่น้ำยูเฟรติส เพื่อชี้แจงพระราชกิจที่พระคริสต์ทรงกระทำในการทรงเชื่อมพระเทวภาพของพระองค์เข้ากับความเป็นมนุษย์

ทั้งแม่น้ำยูเฟรติสและไทกริสต่างมีต้นกำเนิดในเอเดน และไหลผ่านตลอดความยาวแห่งประวัติศาสตร์ของพันธสัญญา เมื่อทั้งสองไหลเข้าสู่เสาหลักศูนย์กลางของอัดเวนติสต์ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ยูเฟรติสก็ถูกรวมเข้ากับคลองอูโลซึ่งมนุษย์สร้างขึ้น เพื่อเป็นภาพแทนของการรวมกันระหว่างพระเจ้ากับความเป็นมนุษย์ อันสำเร็จขึ้นโดยการใช้ความเชื่อในบรรดาผู้ที่ได้รับการพรรณนาว่าเป็นหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน อูโลเป็นภาพแทนของการทดสอบเกี่ยวกับสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะพยากรณ์ของพระเจ้า เพราะมันตั้งสิทธิอำนาจของ Ellen White ผู้ระบุว่าแม่น้ำอูโลของเปอร์เซียเป็นหนึ่งในแม่น้ำใหญ่แห่งชินาร์ ไว้ในความขัดแย้งกับบรรดาผู้เชี่ยวชาญของโลก.

สัญลักษณ์ของแม่น้ำอูโลเป็นตัวแทนของการทดสอบเกี่ยวกับคำพูดของมนุษย์หรือพระวจนะของพระเจ้า มนุษย์ถูกต้อง หรือถ้อยคำที่ซิสเตอร์ไวท์ได้นำเสนอไว้ถูกต้อง? แม่น้ำอูโลเป็นตัวแทนของแม่น้ำสายหนึ่งในเปอร์เซียเพียงสายเดียว หรือเป็นตัวแทนของแม่น้ำเชิงพยากรณ์ซึ่งประกอบด้วยน้ำจากเอเดนที่ผสมปนเปกับน้ำจากมนุษย์?

อาจมีทางเลือกหลายประการต่อภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกที่ข้าพเจ้าได้หยิบยกขึ้นนี้ แต่ข้าพเจ้าจะวางข้อคิดบางประการเพื่อให้ท่านเห็นประเด็นของข้าพเจ้า บรรดานักประวัติศาสตร์และนักเทววิทยาฝ่ายโลกถูกต้อง และซิสเตอร์ไวต์ผิดหรือ? ไม่มีผู้ใดโต้แย้งว่า “แม่น้ำใหญ่แห่งชินาร์” คือแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส ดังนั้น เมื่อซิสเตอร์ไวท์ระบุว่าแม่น้ำอูโลในเปอร์เซียเป็นแม่น้ำใหญ่แห่งชินาร์ นางเป็นผู้พยากรณ์เท็จหรือ? หรือว่านางเป็นผู้พยากรณ์แท้ที่ได้ทำผิดพลาดไป?

ผู้พยากรณ์แห่งหนึ่งจะทำผิดพลาดได้ก็ครั้งก่อนจะก้าวข้ามเส้นและกลายเป็นผู้พยากรณ์เท็จ?
หรือว่านักประวัติศาสตร์เป็นฝ่ายผิด? หรือแท้จริงแล้วนางถูกต้อง?
หรือว่านักประวัติศาสตร์และซิสเตอร์ไวต์ต่างก็ถูกต้องทั้งคู่?
ข้าพเจ้าได้หอบยกภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้ขึ้นมา
ก็เพื่อใช้อธิบายภาวะดังกล่าวเป็นประเด็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับบุรุษผู้สวมผ้าปาน ยืนอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้น
ผู้ซึ่งถูกถามว่า “อีกนานเท่าใด?” ทั้งในนิมิตเรื่องแม่น้ำฮิดเดเคลและแม่น้ำอูไล.

ในพระธรรมดาเนียลบทที่แปด ดาเนียลอยู่ที่เมืองสุสา ในแผ่นดินเปอร์เซีย และสุสาตั้งอยู่ริมแม่น้ำอูไล ซึ่งเนื่องด้วย
อุตสาหกรรมเกษตรกรรมจึงครอบคลุมทั้งลำน้ำธรรมชาติและระบบคลองส่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้นหลายสาย
เมื่อแม่น้ำอูไลลงไปอีกราวหนึ่งร้อยห้าสิบลี้ ก็จะเชื่อมต่อกับบริเวณที่แม่น้ำไทกริสและยูเฟรติสมาบรรจบกัน
แม่น้ำไทกริสและยูเฟรติสซึ่งมีต้นกำเนิดในเอเดน ในที่สุดก็ไหลมารวมกัน
และเมื่อแม่น้ำทั้งสองนั้นรวมเข้าด้วยกัน แม่น้ำอูไลจากเปอร์เซียก็เชื่อมต่อ ณ จุดเดียวกันนั้นด้วย
เมื่อแม่น้ำอูไลมาบรรจบกับระบบหนองบึงของแม่น้ำไทกริส ณ บริเวณที่แม่น้ำไทกริสและยูเฟรติสมาบรรจบกัน
แม่น้ำอูไลก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของมวลน้ำที่ประกอบขึ้นเป็นแม่น้ำใหญ่แห่งชินอาร์
บรรดานักประวัติศาสตร์นั้นถูกต้อง และซิสเตอร์ไวท์ก็ถูกต้องเช่นกัน

เมื่อซิสเตอร์ไวท์ระบุว่านิมิตแห่งอูไลในบทที่แปด
นางกำลังระบุถึงแม่น้ำสายหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักจากระบบคลองส่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น
อันเชื่อมแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติสเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนช่วงเวลา 2520 ปีสองช่วง ที่สิ้นสุดลงในปี
1798 และ 1844.

ชื่อโบราณชื่อหนึ่งของแม่น้ำไทกริสคือ ฮิดเดเคล และเมื่อพิจารณาในความสัมพันธ์กับแม่น้ำยูเฟรติส
ทั้งสองแม่น้ำนี้ได้ถูกกำหนดตำแหน่งไว้อย่างจำเพาะในเชิงคำพยากรณ์ว่าเกี่ยวข้องกับอัสซีเรียและบาบิโลน
ซึ่งก็ถูกระบุด้วยว่าเป็นสิ่งโตสองตัวที่จะมาลงโทษผู้แกะของพระเจ้า
อำนาจทำลายล้างทั้งสองนั้นเป็นแบบลวงหน้าของอำนาจทำลายล้างสองประการคือ
โรมนอศาศนาและโรมสันตะปาปา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่ง
หรือของคริสตจักรและรัฐ โรมนอศาศนาเป็นชายที่แทนการปกครองฝ่ายรัฐ
และโรมสันตะปาปาเป็นหญิงมลทินแห่งการปกครองฝ่ายคริสตจักร
อัสซีเรียเป็นชายและบาบิโลนเป็นหญิงในความสัมพันธ์เชิงคำพยากรณ์ของทั้งสอง
ด้วยเหตุนี้จึงชี้ให้เห็นว่าไทกริสเป็นชาย และยูเฟรติสเป็นหญิง

แม่น้ำไทกริสคือแม่น้ำแห่งศิลปะแห่งรัฐที่ทอดยาวมาถึงปี 1798
และแม่น้ำยูเฟรติสแห่งศิลปะแห่งคริสตจักรทอดยาวมาถึงปี 1844 ยูเฟรติสจำต้องทอดยาวมาถึงปี 1844
เพราะข่าวสารแห่งปี 1844 เกี่ยวข้องกับบาบิโลน (คือยูเฟรติส) ซึ่งล่มลงอีกครั้งในปี 1844
เมื่อยูเฟรติสก่อให้เกิดน้ำตกในปี 1844 แม่น้ำอูไล ซึ่งได้เข้าร่วม ณ
จุดบรรจบเช่นกันในฐานะสัญลักษณ์ของกิจการของมนุษย์ ก็ได้ผสานเข้ากับสายน้ำของอีกแม่น้ำหนึ่ง
แม่น้ำแห่งศิลปะแห่งรัฐถูกกันเขื่อนไว้ในปี 1798
เมื่ออำนาจฝ่ายพลเรือนถูกถอดออกจากอำนาจของสันตะปาปา ในปีเดียวกันนั้นเอง สหรัฐอเมริกาเริ่มครอบครอง
อำนาจในฐานะสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลกและอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
แม่น้ำไทกริสถูกกันเขื่อนไว้ในปี 1798 ตรง ณ จุดซึ่งในที่สุดรัฐจะบีบบังคับให้ทั้งโลกพังทลายเขื่อนนั้น
ซึ่งบัดนี้กำลังกักขังยั้งกระแสน้ำแห่งการข่มเหงโดยสันตะปาปา ที่จวนจะกวาดผ่านโลกไปดุจอุทกภัยอันท่วมท้น
กำแพงนั้น หรือเขื่อนนั้น คือกำแพงแห่งการแยกระหว่างคริสตจักรกับรัฐ

ในปี 1844 ทังแม่ให้นายเฟรติสและอูไลต่างชี้ระบุว่าข่าวสารแห่งปี 1844 คือการล่มสลายของบาบิโลน และยังเป็นงานนั้นเองที่พระคริสต์ทรงเริ่มต้นในปี 1844 เมื่อในฐานะพระผู้ทรงเป็นทูตแห่งพันธสัญญา พระองค์ทรงชำระน้ำแห่งบาบิโลนและกิจการของมนุษย์ให้ออกไปจากชนชาติหนึ่งซึ่งจะต้องเข้าไปในสถานนมัสการของพระองค์—ชนชาติซึ่งจำเป็นต้องได้รับการชำระให้สะอาดก่อนที่พวกเขาจะเข้าไปในอภิสุทธิสถาน การชำระครั้งสุดท้ายของชนชาตินั้นได้สำเร็จลงด้วยฝนซึ่งเทลงมาภายใต้ข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน และหยาดฝนแห่งข่าวสารเสียงร้องเที่ยงคืนนั้นได้ถูกกลั่นออกมาจากน้ำแห่งแม่น้ำไทกริส ดั้งที่พวกมิลเลอไรต์ได้ระบุกรุงโรมฝ่ายสันตะปาปาและปี 1798 และตั้งที่พวกเขาได้ระบุการล่มสลายของบาบิโลน และได้รับการชำระให้สะอาดล่วงหน้าก่อนประตูเปิดโดยข่าวสารนั้น หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็ได้ว่า—ได้รับการชำระโดยฝนซึ่งมาจากน้ำที่ถูกกลั่นของแม่น้ำอูไล ไทกริส และยูเฟรติส ขณะที่พวกเขานำเสนอข่าวสารแห่งดาเนียล 8:14 และทำให้ข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนสำเร็จลงล่วงหน้าการเปิดขึ้นของวันลบลมทินตามแบบเล็งถึงนั้น

เมื่อพระคริสต์ทรงประทับยืนเหนือน้ำแห่งฮิดเดเคลในข้อเจ็ดของดาเนียลบทที่สิบสอง พระองค์ทรงยืนอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำไทกริส ซึ่งเป็นน้ำแห่งรัฐศาสตร์ในนิมิตที่สรุปความเคลื่อนไหวสุดท้ายของ รัฐศาสตร์มนุษย์อันนำไปสู่การสิ้นสุดแห่งระยะเวลาแห่งพระกรุณา พระองค์ทรงยืนอยู่ที่นั่นเพื่อตอบคำถามในข้อก่อนหน้า เช่นเดียวกับในนิมิตแห่งแม่น้ำอูไล ชายผู้สวมผ้าปานเนื้อละเอียด ผู้ซึ่ง ณ ที่นั่นคือ พัลโมนี พระผู้ทรงนับอันนำอัครรรยั ทรงประทานคำตอบต่อคำถามในข้อก่อนหน้า ในทั้งสองกรณี บทสนทนานั้นเป็นบทสนทนาฝ่ายสวรรค์ระหว่างทูตสวรรค์กับพระคริสต์ และในทั้งสองกรณี คำถามคือ "อีกนานเท่าใด?"

คำตอบคือ "ถึงสองพันสามร้อยวัน" ในบทที่แปด และในบทที่สิบสองคือ "หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ" คำตอบนี้เข้าใจกันว่าเป็น 2300 ปีและ 1260 ปี แต่ในปี 1844 พระเจ้าทรงวางข้อห้ามต่อการนำเวลาไปประยุกต์ใช้ภายในข่าวสารแห่งคำพยากรณ์ เพราะว่าเวลาไม่มีอีกต่อไป แล้วคำตอบของพัลโมนี คือท่านผู้สวมผ้าปาน สำหรับชนยุคสุดท้ายของพระองค์คืออะไร? คำถามที่ว่า "อีกนานเท่าใด?" ได้ถูกใส่แดงโดยพยานหลายประการเพื่อชี้ว่ากฎหมายวันอาทิตย์คือคำตอบต่อคำถามนั้น ถ้าเช่นนั้น สถานนมัสการจะได้รับการชำระในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์หรือ และ "การอัครรรยัทั้งสิ้นนี้" จะสิ้นสุดลงในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์หรือ? "การอัครรรยั" ที่สิ้นสุดลงในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์นั้นคืออะไร และ "การอัครรรยั" เหล่านั้นเริ่มต้นขึ้นเมื่อใด?

แล้วข้าพเจ้า ดาเนียล ได้มองดู และดูเถิด มีอีกสององค์ยืนอยู่ องค์หนึ่งอยู่ฟากตลิ่งแม่น้ำข้างนี้ และอีกองค์หนึ่งอยู่ฟากตลิ่งแม่น้ำข้างโน้น และมีองค์หนึ่งกล่าวแก่บุรุษผู้สวมเสื้อผ้าปาน ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า อีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดแห่งการอัครรรยัเหล่านี้?

และข้าพเจ้าได้ยินบุรุษผู้สวมผ้าปานเนื้อละเอียด ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้น เมื่อท่านยกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่อสวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า เหตุการณ์นี้จะเป็ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ; และเมื่อท่านได้กระทำให้กำลังของชนชาติบริสุทธิ์กระจัดกระจายสำเร็จแล้ว สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะสำเร็จสิ้น ดาเนียล 12:5-7

คำถามเชิงสัญลักษณ์ที่ว่า "อีกนานเท่าใด?" เป็นเครื่องหมายบ่งชี้ถึงกฎหมายวันอาทิตย์ และทูตสวรรค์มิได้ถามว่ากฎหมายวันอาทิตย์นั้นเกิดขึ้นเมื่อใด แต่ถามว่าอัครรรยัเหล่านี้จะสิ้นสุดลงเมื่อใด "อัครรรยั" สิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ ดังนั้น อัครรรยัที่นำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์นั้นคืออะไร?

หรือกล่าวให้เฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น "อัศจรรย์" ที่ปรากฏในนิมิตซึ่งประทาน ณ ริมแม่น้ำฮิดเดเคล อันถูกถ่ายทอดไว้ในบทที่สิบถึงสิบสองนั้นคืออะไร? หากเราสามารถกำหนดได้ว่า "อัศจรรย์" คืออะไร เราก็อาจพบได้ว่า "อัศจรรย์" เริ่มต้นเมื่อใด ในดาเนียลบทที่สิบ กาเบรียลได้ระบุไว้อย่างชัดเจนโดยเฉพาะว่า จุดประสงค์ของท่านในการสัมพันธ์กับดาเนียลระหว่างนิมิตนั้นคืออะไร

บัดนี้ข้าพเจ้ามาเพื่อจะให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งที่จะบังเกิดแก่ชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังเกี่ยวกับวันเวลาอีกมากนัก ดาเนียล 10:14

กาเบรียลมาเพื่อให้ประชากรของพระเจ้าเข้าใจสิ่งที่จะบังเกิดแก่พวกเขาในวาระสุดท้าย การตั้งสมมุติฐานว่าคำพยากรณ์ในดาเนียลบทที่สิบสองนั้นเป็นสิ่งที่พวกมิลเลอไรต์เข้าใจอย่างถูกต้อง แต่กลับใช้การยอมรับนั้นเพื่อปฏิเสธการประยุกต์ใช้บทนั้นกับวาระสุดท้าย—ยอมเป็นการทำลายจุดประสงค์ที่กาเบรียลได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน

เมื่อกาเบรียลเริ่มการบรรยายเชิงพยากรณ์ในข้อหนึ่งของบทที่สิบเอ็ดต่อเนื่องไปจนถึงข้อสามของบทที่สิบสอง ประวัติศาสตร์ที่ถูกนำเสนอคือรายละเอียดเชิงพยากรณ์ภายนอกกว่ามังกร สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ นำโลกไปสู่อาร์มาเกตดอนอย่างไร ภายในบทนั้นมีข้อความตอนต่าง ๆ

ที่พรรณนาถึงการที่ประชากรของพระเจ้าถูกข่มเหง แต่ประวัติศาสตร์ของบทที่สิบเอ็ดนั้น โดยหลักแล้ว เป็นการสำแดงภายนอก

ซึ่งหมายความว่าบทที่สิบและบทที่สิบสองเป็นอัลฟาและโอเมกาอยู่ในนิมิตสุดท้ายของดาเนียล เพราะต่างจากบทที่สิบเอ็ด

ทั้งสองบทนี้ต่างพรรณนาถึงชาวสาร์ภายในที่ชี้ให้เห็นการพินาศหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

บทตรงกลางคือการกบฏของมนุษยชาติ ดังที่เป็นภาพแทนโดยกษัตริย์ฝ่ายเหนือ

คือพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรม และบทที่สิบซึ่งเป็นอัลฟา พร้อมกับบทที่สิบสองซึ่งเป็นโอเมกา

ชี้ให้เห็นประสบการณ์ภายในของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนในวาระสุดท้าย

ทั้งสามบทนำไปสู่การสิ้นสุดแห่งระยะเวลาแห่งพระกรุณา บทอัลฟาเริ่มต้นด้วยความยำเกรงพระเจ้า

ซึ่งแยกผู้มัสการออกเป็นสองจำพวก และเมื่อสิ้นสุดบท ดาเนียลได้รับการเพิ่มพูนฤทธิ์เดชเป็นทวีคูณ

จึงชี้ให้เห็นชาวสาร์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง บทที่สิบสองคือบทโอเมกา

และบทนั้นชี้ให้เห็นชาวสาร์แห่งการพิพากษาของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

บทที่สิบเอ็ดกล่าวอย่างละเอียดถึงการกบฏของมนุษยชาติตั้งแต่การทำลายกรุงเยรูซาเล็มจนถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลอง ซึ่งตามทีซิสเตอร์ไวท์กล่าวไว้ นั้น เป็นภาพประกอบของการสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลอง ณ อวสานของโลก ดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเริ่มต้นที่การทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

เพราะดาเนียลเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนในการทำลายกรุงเยรูซาเล็มสามระลอก

ซึ่งเป็นแบบอย่างของการทำลายเมืองเดียวกันนั้นใน ค.ศ. 70 และต่อมาอีกครั้งหนึ่งในยุคสุดท้าย

ดังที่โลกเป็นตัวแทนไว้.

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษรสองครั้งซึ่งเกิดขึ้นในวันเดียวกันของปี โดยห่างกันหกหรือหกสิบห้าปี การทำลายทั้งสองครั้งนั้นเกิดแก่เมืองซึ่งหีบพันธสัญญาควรจะต้องอยู่ ชิโลห์มีลักษณะเชิงพยากรณ์เช่นเดียวกัน และเป็นตัวแทนของการทำลายเมืองครั้งแรกซึ่งเป็นสถานที่ที่การทรงสถิตของพระเจ้าตั้งอยู่ หรือควรจะต้องอยู่ เมื่อซิสเตอร์ไวท์ใช้การทำลายกรุงเยรูซาเล็มเป็นสัญลักษณ์ของการทำลายในวาระสุดท้าย

นางกำลังกล่าวถึงพระธรรมเทศนาของพระคริสต์ว่าด้วยการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

ชิโล การทำลายกรุงเยรูซาเล็มภายใต้เนบูคัดเนสซาร์ และที่ดัส เป็นพยานสามประการแห่งวาระสุดท้าย

ดังที่เป็นตัวแทนโดยการทำลายเมืองของพระเจ้า ชิโลคือชาวทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ซึ่งสอนให้ยำเกรงพระเจ้า

อันเป็นสิ่งที่เอลิมได้กระทำ และถวายพระสิริแด่พระองค์ อันเป็นสิ่งที่เอลิมได้กระทำ

เพราะถึงโมงแห่งการพิพากษาของพระองค์แล้ว ข้าของทูตสวรรค์องค์ที่สองคือที่ซึ่งเราพบการทรมาน
ดังที่เป็นตัวแทนโดยเนบคัดเนสซาร์และฮิตัส การทำลายกรุงเยรูซาเล็มครั้งที่สามในวาระสุดท้าย อยู่ ณ
การสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองใจ ซึ่งเป็นการสิ้นสุดแห่งการพิพากษา

บทที่สิบเอ็ดเป็นประวัติศาสตร์ภายนอกของข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์ บทนี้ถูกประกอบอยู่ระหว่างนิมิตแห่งการ
แยกออกในบทที่สิบกับการสัมผัสเพื่อเสริมกำลังสามครั้งซึ่งเกิดขึ้นในวันที่สิบสองของนิมิตของดาเนียล
นี้หมายความว่า

บทที่สิบสองจะว่าด้วยเรื่องราวภายในของสิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่ประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้ายด้วย
ทั้งยังหมายความว่า ความสว่างภายในบทที่สิบสองนั้นเจิดจ้ายิ่งกว่าความสว่างในบทที่สิบถึงยี่สิบสองเท่า

ในนิมิตแห่งอุโล พระคริสต์ก็ทรงถูกทูลถามเช่นกันว่า "นานเท่าใด?"

สิบสองข้อก่อนหน้าซึ่งนำไปสู่คำถามในข้อที่สิบสาม

กำลังระบุประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ภายนอกซึ่งเป็นตัวแทนของรายละเอียดสำคัญเกี่ยวกับอำนาจต่าง ๆ
ในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์

สิบสองข้อนั้นเป็นเพียงการทบทวนซ้ำและขยายความประวัติศาสตร์ที่ได้ถูกนำเสนอไว้ในบทที่เจ็ด
ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่ถูกนำเสนอในข้อเหล่านั้น ได้ถูกทบทวนซ้ำและขยายความอีกในบทที่สิบเอ็ด
โดยเริ่มต้นในสมัยของมีเดียและเปอร์เซีย

ครึ่งหลังของบทที่แปดและตลอดทั้งบทที่เก้าเป็นภาพแทนของชนชาติของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
โดยผู้เผยพระวจนะดาเนียล นิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งพบในนิมิตแห่งแม่น้ำอุโลตลอดสามบท
พร้อมกับภาพแทนของชนชาติของพระเจ้าในบทเหล่านั้นผ่านการที่ดาเนียลมีปฏิสัมพันธ์กับกาเบรียล
คืออัลฟาถึงโอเมกาของบทที่สิบถึงบทที่สิบสอง

เพราะว่าฮิดเดเคลเป็นโอเมกา และอุโลเป็นอัลฟา

อำนาจซึ่งเป็นตัวแทนโดยความสว่างที่ถูกเปิดผนึกในบทที่สิบสอง เมื่อถึงเวลาแห่งอวสานนั้น

จึงสว่างเจิดจ้ายิ่งกว่านิมิตซึ่งเป็นเสาหลักกลางและรากฐานของลัทธิแอ็ดเวนติสถึงยี่สิบสองเท่า เมื่อเป็นเช่นนี้
ความสว่างแห่งนิมิตสุดท้ายของดาเนียลจึงถูกระบุโดยตรงว่าเป็นความสว่างซึ่งเกี่ยวเนื่องกับประชากรของพระเจ้า
ในวาระสุดท้าย เมื่อทูตสวรรค์ถามชายผู้สวมเสื้อฟ้าปานว่า "อีกนานเท่าใด?"

จนกว่าจะถึงที่สุดแห่งการอัศจรรย์เหล่านี้

การอัศจรรย์เหล่านี้ก็คือบรรดาผู้ที่สองแสงดั่งดวงดาวเป็นนิตยน์รันดร์

ดังที่ประวัติแห่งพันธสัญญาของอับรามสะท้อนพระบัญชาให้อับรามมองดูดวงดาว

การอัศจรรย์ในดาเนียลบทที่สิบสองคือการแปรสภาพของมนุษย์ให้เป็นธงสัญญาณของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ในประเด็นก่อนหน้านี้ เราได้ชี้ให้เห็นว่า

ข้อสิบเอ็ดของดาเนียลบทที่สิบสองระบุถึงช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ซึ่งประกอบด้วยสองช่วง

โดยช่วงแรกมีระยะเวลาสามสิบปี เพื่อจะเน้นย้ำข้อสิบเอ็ดอย่างถูกต้อง ข้าพเจ้าจึงย้อนกลับไปยังข้อเจ็ด เพื่อแสด
ดงให้เห็นถึงการทรงมีส่วนร่วมโดยตรงของพระคริสต์กับการอัศจรรย์ทั้งหลายที่พระองค์ทรงกระทำท่ามกลางชน
ของพระองค์ในวาระสุดท้าย

ในการย้อนกลับไปยังข้อสิบเอ็ด ข้าพเจ้าปรารถนาจะเตือนท่านทั้งหลายว่า

บทที่สิบสองนั้นกาเบรียลได้เรียกโดยตรงว่าเป็น "วาระสุดท้าย" ในสมัยของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
คือสมัยที่พวกเขาได้รับการประทับตราและเข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้า ตามหนังสือดาเนียล

จะมีข่าวสารหนึ่งซึ่งถูกเปิดผนึกแล้ว และจะขยายตัวขึ้นเป็นเสียงร้องอันดัง

ข่าวสารนั้นถูกนำเสนอไว้ในบทที่สิบสองโดยช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่แตกต่างกันสามช่วง

ซึ่งพวกมิลเลอไรต์ได้กำหนดความหมายไว้แล้ว และต่อมาพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ก็ได้รับรอง

ช่วงเวลาทั้งสามนั้นมิได้หมายถึงเวลา เพราะทศวรรคองค์เดียวกันนั้น

ผู้ซึ่งยกมือทั้งสองขึ้นสู่สวรรค์ในบทที่สิบสอง ก็ได้ยกมือข้างหนึ่งขึ้นสู่สวรรค์ในวิวรรณ์บทที่สิบ

และปฏิญาณว่าจะไม่มีเวลาอีกต่อไป คำประกาศนั้นในปี 1844 หมายความว่า

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ทั้งสามในดาเนียลบทที่สิบสองเป็นช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์ซึ่งไม่ได้มุ่งหมายให้แทนเวลา

ฉะนั้น เมื่อช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ตอนกลางในดาเนียลบทที่สิบสองเป็นช่วงเวลาสองชั้นซึ่งเริ่มต้น

ด้วยสามสิบปีในบทเดียวกันนั่นเองที่มีคาเอลทรงลุกขึ้นแล้ว ท่านก็ยอมทราบได้ว่าช่วงเวลาสองชั้นซึ่งเริ่มต้นด้วย

สามสิบปีนั้นเป็นความสำเร็จลุล่วงอันสมบูรณ์แห่งคำพยากรณ์อัลฟาของอับราม

โอเมกาของคำพยากรณ์เรื่องเวลาซึ่งเริ่มต้นประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาในแง่ของชนชาติที่ทรงเลือกสรรนั้น

บรรลุความสำเร็จลุล่วงอันสมบูรณ์ในบทเดียวกัน

ซึ่งเป็นจุดสุดยอดแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียลเกี่ยวกับสิ่งที่จะบังเกิดแก่ประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย

ในวาระสุดท้าย พระธรรมดาเนียลถูกเปิดเผย

และความสว่างที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งซึ่งประทับตราประชากรของพระเจ้า ในวาระสุดท้าย

พระธรรมดาเนียลถูกเปิดเผย และความสว่างที่เกิดขึ้นนั้นได้รับการแสดงแทนโดยช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สามช

วงภายในบทสุดท้ายของดาเนียล บทนั้นคือโอเมกาของสามบทซึ่งประกอบกันเป็นนิมิตแห่งฮิตเดเคล และนิมิตแ

แห่งฮิตเดเคลนั้นเป็นโอเมกาสำหรับสามบทซึ่งเป็นตัวแทนของอัลฟาแห่งนิมิตทั้งหลายเกี่ยวกับแม่น้ำในพระธรรม

ดาเนียล บรรดาแม่น้ำซึ่งเริ่มต้นในเอเดน ในที่สุดก็มาสิ้นสุดลงที่ดาเนียล แล้วพระวณะแห่งคำพยากรณ์ของพร

เจ้าก็นำแม่น้ำเหล่านั้นมาสู่ขบวนการมิลเลไรรัตต์ของทศวรรคองค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง

อันเป็นขบวนการอัลฟาของขบวนการทั้งสองของทศวรรคสามองค์ ช่วงเวลา 1290

ปีในข้อสิบเอ็ดเป็นโอเมกาสำหรับคำพยากรณ์ 430 ปีของอับรามและของเปาโล

ก่อนที่เราจะดำเนินต่อไปในดาเนียลบทที่สิบสองและความเชื่อมโยงของบทนั้นกับคำพยากรณ์ของอับราม

เป็นการสมควรที่จะระลึกว่าเปาโลเป็นผู้ใด เปาโลมิได้เป็นเพียงอัครทูตไปยังบรรดาคนต่างชาติเท่านั้น

แต่ที่สำคัญอย่างยิ่งไปกว่านั้นคือ เขาได้นำเสนอสารของตนผ่านพระวณะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้า

และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น เปาโลเป็นผู้เผยพระวณะแห่งยุคการทรงจัดเตรียม ผู้เผยพระวณะแห่งยุคการทรงจัดเตร

ียมคือผู้เผยพระวณะที่ทรงตั้งขึ้นเพื่อชี้นำประชากรของพระเจ้าจากยุคการทรงจัดเตรียมหนึ่งไปสู่อีกยุคการทรง

จัดเตรียมหนึ่ง ดังเช่นโมเสส จากการนมัสการที่แทนบูชาไปสู่การนมัสการในสถานนมัสการ;

ยอห์นผู้ให้บัพติศมา; จากสถานนมัสการฝ่ายโลกไปสู่สถานนมัสการในสวรรค์ เปาโลได้บันทึกข้อมูลและหลัก

เกณฑ์เกี่ยวกับการประยุกต์ใช้สิ่งตามตัวอักษรไปสู่สิ่งฝ่ายจิตวิญญาณไว้มากกว่าผู้เขียนพระคัมภีร์คนอื่นทั้งหมด

รวมกันอย่างเทียบกันไม่ได้! เขาได้รับการทรงตั้งขึ้นเพื่ออธิบายการเปลี่ยนผ่านจากสิ่งตามตัวอักษรไปสู่สิ่งฝ

ายจิตวิญญาณในบริบทของประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

เปาโลคือข้อเชื่อมโยงระหว่างพระสัญญาแห่งพันธสัญญาของชนชาติที่ทรงเลือกของอับราฮัม

ในคราวที่ชนชาติที่ทรงเลือกนั้นได้เปลี่ยนผ่านจากตามตัวอักษรไปสู่ฝ่ายวิญญาณ

หากท่านยังมีได้ตั้งมั่นอยู่ในบทบาทว่าด้วยผู้ที่เปาโลเป็นในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญา ท่านก็อาจไม่เห็นว่าการ

พยากรณ์ครั้งแรกเกี่ยวกับชนชาติแห่งพันธสัญญาของพระเจ้านั้นเหมาะสมโดยพระเจ้าเพียงใด

ที่เป็นคำพยากรณ์เรื่องเวลาสองชั้นซึ่งเริ่มต้นด้วยช่วงเวลา 30 ปี

คำพยากรณ์หนึ่งซึ่งวางไว้โดยบิดาแห่งชนชาติที่ทรงเลือก

และเมื่อพวกเขาเปลี่ยนผ่านไปเป็นชนชาติที่ทรงเลือกฝ่ายวิญญาณ

ก็มีผู้เผยพระวณะแห่งยุคการทรงจัดเตรียมถูกยกขึ้นมาเพื่อระบุและอธิบายการเปลี่ยนผ่านนั้น และยิ่งเพื่อรับรอง

คำพยากรณ์เรื่องเวลาของอับรามด้วยพยานที่สองจากพันธสัญญาใหม่ซึ่งสอดคล้องกับพยานแรกจากพันธ

สัญญาเดิม อับรามในตอนต้น แล้วเปาโลในตอนปลาย เป็นแบบอย่างที่ดีให้เห็นนัยสำคัญของ 1290

แห่งยุคสุดท้าย

“แต่แม้ว่าบรรดาผู้ติดตามพระคริสต์จะได้กระทำบาปแล้ว พวกเขาก็มีได้มอบตัวของตนให้ตกอยู่ใต้อำนาจควบคุมของบรรดาตัวแทนฝ่ายซาตาน พวกเขาได้กลับใจจากบาปของตน และได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจและความสำนึกผิด และพระผู้ทรงเป็นผู้ทูลแก้ต่างฝ่ายสวรรค์ก็ทรงอ่อนน้อมแทนพวกเขา พระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงถูกล่วงเกินมากที่สุดด้วยความอกตัญญูของพวกเขา ผู้ทรงทราบทั้งบาปของพวกเขาและการกลับใจของพวกเขาด้วยนั้น ทรงประกาศว่า: ‘ขอพระยาห์เวห์ทรงห้ามปรามเจ้า โอ ซาตาน เราได้สละชีวิตของเราเพื่อวิญญาณเหล่านี้ เขาทั้งหลายถูกจารึกไว้บนฝ่ามือทั้งสองของเราแล้ว เขาทั้งหลายอาจมีข้อบกพร่องในอุปนิสัย; เขาทั้งหลายอาจล้มเหลวในความพยายามของตน; แต่พวกเขาได้กลับใจแล้ว และเราได้ให้อภัยและยอมรับพวกเขาแล้ว”

“การจู่โจมของซาตานนั้นรุนแรง การล่อลวงของมันนั้นแยบยล แต่พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทอดอยู่เหนือประชากรของพระองค์ ความทุกข์ยากของพวกเขาในใหญ่หลวง เปลวเพลิงแห่งเตาหลอมดูประหนึ่งว่ากำลังจะเผาผลาญพวกเขาเสีย แต่พระเยซูจะทรงนำพวกเขาออกมาจมหอคำที่ผ่านการพิสูจน์ในไฟแล้ว ความเป็นฝ่ายโลกของพวกเขาจะถูกกำจัดออกไป เพื่อว่าพระนายของพระคริสต์จะได้สำแดงอย่างสมบูรณ์ผ่านทางพวกเขา”

“ในบางคราว พระเจ้าอาจทรงดูเหมือนว่าทรงลืมนั้นหลายของคริสตจักรของพระองค์ และความเสียหายที่บรรดาศัตรูได้กระทำแก่เธอ แต่พระเจ้ามิได้ทรงลืมนั้นไม่มีสิ่งใดในโลกนี้เป็นที่รักแก่พระทัยของพระเจ้ายิ่งไปกว่าคริสตจักรของพระองค์ หาใช่พระประสงค์ของพระองค์ไม่ที่นโยบายแบบโลกจะทำให้บันทึกของเธอเสื่อมเสีย พระองค์มิได้ทรงปล่อยประชากรของพระองค์ไว้ให้พ่ายแพ้ต่อการล่อลวงของซาตาน พระองค์จะทรงลงโทษบรรดาผู้ที่เป็นตัวแทนพระองค์อย่างผิดเพี้ยน แต่พระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ทุกคนที่กลับใจอย่างจริงใจ และแก่ผู้ทูลขอพละกำลังจากพระองค์เพื่อการพัฒนาอุปนิสัยคริสเตียนนั้น พระองค์จะประทานความช่วยเหลือทุกประการตามที่จำเป็น”

“ในเวลาแห่งอวสาน ประชากรของพระเจ้าจะทอดถอนใจและร้องไห้เพราะสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนที่กระทำกันอยู่ในแผ่นดินนั้น พวกเขาจะเตือนคนอธรรมด้วยน้ำตาถึงอันตรายของตนในการเหยียบย่ำพระบัญญัติของพระเจ้า และด้วยความโศกเศร้าเกินจะพรรณนา พวกเขาจะถ่อมตนลงเฉพะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการกลับใจเสียใหม่ คนอธรรมจะเยาะเย้ยความเศร้าของพวกเขาและถากถางคำวิงวอนอันเคร่งขรึมของพวกเขา แต่ความทุกข์ระทมและความถ่อมตนของประชากรของพระเจ้าเป็นหลักฐานอันแจ่มชัดว่าพวกเขากำลังได้กำลังและความสูงส่งแห่งอุปนิสัยกลับคืนมา ซึ่งได้สูญหายไปเนื่องด้วยผลแห่งบาป เป็นเพราะพวกเขากำลังเข้าใกล้พระคริสต์มากขึ้น เพราะดวงตาของพวกเขาจดจ้องอยู่ที่ความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์ของพระองค์ พวกเขาจึงมองเห็นความบาปอันเหลือล้นของบาปได้อย่างชัดเจนยิ่ง ความสุภาพอ่อนโยนและความถ่อมใจเป็นเงื่อนไขแห่งความสำเร็จและชัยชนะ มงกุฎแห่งสง่าราศีกำลังรอคอยผู้ที่โน้มลงแทบเชิงกางเขน”

“บรรดาผู้สวดขอต่อพระเจ้าและอธิษฐานวิงวอนนั้น ประหนึ่งว่าถูกปิดล้อมไว้กับพระองค์ พวกเขาเองไม่รู้ว่าตนได้รับการคุ้มครองอย่างมั่นคงเพียงใด

บรรดาผู้ครอบครองของโลกนี้ซึ่งถูกซาตานเร่งเร้า กำลังพยายามทำลายพวกเขา; แต่หากดวงตาของบุตรทั้งหลายของพระเจ้าได้ถูกเปิดออกดังเช่นดวงตาของผู้รับใช้ของเอลีชาที่โดธาน พวกเขาจะเห็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าตั้งค่ายล้อมรอบพวกเขาอยู่ และยับยั้งกองทัพแห่งความมืดไว้。”

“เมื่อประชากรของพระเจ้าถ่อมวิญญาณของตนต่อพระพักตร์พระองค์ วิงวอนขอความบริสุทธิ์แห่งจิตใจ ก็มีพระบัญชาว่า ‘จงถอดเสื้อผ้าที่สกปรกออกเสีย’ และมีพระวาทะแห่งการหนุนใจตรัสว่า ‘ดูเถิด เราได้ให้ความชั่วช้าของเจ้าผ่านพ้นไปจากเจ้าแล้ว และเราจะสวมเสื้ออาภรณ์ใหม่ให้เจ้า’ เศคาริยาห์ 3:4 เสื้อคลุมอันไร้มลทินแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ถูกสวมให้แก่บุตรทั้งหลายของพระเจ้าผู้ผ่านการทดลอง การล่อลวง และยังคงสัตย์ซื่อ

เหล่าชนที่เหลืออยู่ซึ่งเคยเป็นที่ดูหมิ่นจะได้รับการสวมอาภรณ์อันรุ่งโรจน์

และจะไม่ถูกทำให้มัวหมองอีกต่อไปด้วยความเสื่อมทรามของโลก

นามของเขาทั้งหลายยังคงอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก

ได้รับการจารึกไว้ท่ามกลางผู้สัตย์ซื่อตลอดทุกยุคทุกสมัย พวกเขาได้ต่อต้านอุบายของผู้ล่อลวงแล้ว;

พวกเขามีได้ถูกทำให้หันเหจากความภักดีของตนด้วยเสียงคำรามของพญานาค

บัดนี้พวกเขาปลอดภัยเป็นนิรันดร์จากกลอุบายของผู้ทดลอง

บาปทั้งหลายของพวกเขาถูกโอนไปยังต้นตอแห่งบาป และ ‘มงกุฎอันงาม’ ถูกสวมไว้บนศีรษะของพวกเขา”

“ขณะที่ซาตานได้เร่งเร้าค้นหาเหล่าคนเหล่านี้ ทูตสวรรค์บริสุทธิ์ซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น

ได้ไปมาอยู่ตลอด พลังประทับตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์บนบรรดาผู้สัตย์ซื่อ

คนเหล่านี้เองคือผู้ที่ยืนอยู่บนภูเขาศิโยนกับพระเมษโปดก

โดยมีพระนามของพระบิดาจารึกอยู่ที่หน้าผากของตน พวกเขาขับร้องเพลงบทใหม่ต่อพระที่นั่ง

เพลงนั้นซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถเรียนรู้ได้ นอกจากหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนผู้ได้รับการไถ่จากแผ่นดินโลก

‘คนเหล่านี้คือผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไปทุกแห่งที่พระองค์เสด็จไป

คนเหล่านี้ได้รับการไถ่จากท่ามกลางมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก

และในปากของเขาทั้งหลายไม่พบคำล่อลวงเลย

เพราะเขาทั้งหลายปราศจากตำหนิเฉพาะพระที่นั่งของพระเจ้า’ วิวรณ์ 14:4, 5.”

“บัดนี้ได้บรรลุถึงความสำเร็จโดยครบถ้วนแห่งพระวาทะของทูตสวรรค์ที่ว่า: ‘บัดนี้ โอ โยชูวาปุโรหิตใหญ่

จงพึงเถิด ทั้งท่านและบรรดาผู้ร่วมงานของท่านที่นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน

เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่น่าอัศจรรย์ใจ เพราะดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา คือกึ่งนั้นออกมา’

เศคาริยาห์ 3:8 พระคริสต์ทรงได้รับการสำแดงว่าเป็นพระผู้ไถ่และพระผู้ช่วยกู้ชนชาติของพระองค์

บัดนี้โดยแท้ คนที่เหลืออยู่เป็น ‘คนที่น่าอัศจรรย์ใจ’ เมื่อหยาดน้ำตาและความถ่อมตนแห่งการจารึกของเขา

ทั้งหลายแปรเปลี่ยนเป็นความชื่นบานและเกียรติยศในเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและพระเมษโปดก

ในวันนั้นกึ่งของพระยาห์เวห์จะงดงามและรุ่งโรจน์

และผลของแผ่นดินจะเลิศล้ำและงดงามสำหรับบรรดาผู้ที่รอดพ้นของอิสราเอล และต่อมาจะเป็นว่า

ผู้ที่เหลืออยู่ในศิโยน และผู้ที่ยังคงอยู่ในเยรูซาเล็ม จะได้ชื่อว่าบริสุทธิ์

คือทุกคนที่มีชื่อเขียนไว้ท่ามกลางผู้มีชีวิตอยู่ในเยรูซาเล็ม’ อีสยาห์ 4:2, 3” Prophets and Kings

587–592.